

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput X. De Severiano Gabalitano, & Antiocho Ptolemaidis Episcopo: & de
his quae inter Severianum ac Serapionem gesta sunt: & quomodo
Imperatrix eos inter se reconciliaverit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

θεόν τῆς ἀρετῆς δρεψῆς ἐφιέμενον· σὺ δὲ, ἀπὸ πλείστον ἐπεισάγεσα, ἐχ' ἥτιον ἢ εἰς θάλασσαν ἐκχεῖς τὰ σά' ἢ ὄχι ἐπίσασα, ὅτι ἐκῆστα τοῖς δεομένοις διὰ Θεόν, τὴν εἰσὶν ἀνέθηκας· καὶ ὡς Ἰππὶ χρήμασι τῆς σῆς δεσποτείας δὲ ληθῆσι, διοικεῖν ἐτάχθης, καὶ λόγοις ἐνοχῶ ἐχέου· ἢν ἐν ἐμοὶ πείθῃ, πρὸς τὴν χρείαν τῶν αἰτηνῶν ἔλοιπῃ μετρήσεις τὴν δόσον· ἔτι γὰρ πλείους τὸ ἐνεργήσεις, καὶ ἐλέως καὶ σπουδασιότητος κηδεμονίας ἀμοιβῶν τεύξῃ πρὸς Θεῶν· γέγονε δὲ πρὸς αὐτῶν διαφορὰ καὶ πρὸς πολλὰς τῶν μοναχῶν, καὶ μάλιστα τὸ ἰσαάκιον ἡρεμῆνας μὲν γὰρ ἐν τοῖς αὐτῶν μοναστηρίοις ἔδῃ ὡδὲ φιλοσοφῶντας, εἰς ἀγῶν ἐπήγει τὸ, καὶ ὅπως μὴ ἀδικούτω κατὰ Ἰππὶ ἡδέια ἔχοιεν, σοφῶρα ἐπεμελεῖτο· δὲ λήθῃς ἢ ὑπερῆκε καὶ τὴν πόλιν φαινομένης, ὡς τῶν φιλοσοφῶν ἐνυβρίζοντας, ἐλοιδόρει καὶ ἐπέσπερεν· ἐν τοιαύτων δὲ πρὸς φάσειν ἀπηχθάνοντο πρὸς αὐτὸν κληρονομοὶ καὶ πολλοὶ τῶν μοναχῶν, χαλεπὸν καὶ ὀργίλον, σκαιὸν τε καὶ ὑπερῆφανον ἀπεκάλεον· ἐπεχίρειν ἢ καὶ πρὸς τὸν βίον διαβάλλειν πρὸς τὸν δῆμον, καὶ τῶν πείθειν ὡς ἀληθῆ λέγοιεν, ὅτι μηδενὶ σιωπῆσιεν, ἔτε Ἰππὶ εἰσίσιν καλέμενον ὑπερήκως τέτρε δὲ πρὸς φάσειν ἑτέραν λέγειν ὄχι ἔχω, πλὴν ὅτι ἀψυδῆς πρὸς οἰμαι πτωχολογῶν πρὸς τῆς ἐφ' ὡς ὑποδοχήσεως τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα τῆς γαστρὸς κακῶς διατέθεις, παρηλείτο τὰς ἐν τοῖς δόξιοις σιωπῆσι· καὶ οἱ μὲν ἐν τῶν μάλιστα τὰς μεγίστας ὑφαινον καὶ αὐτῶν διαβολὰς.

A Deum virtutis fastigium consequi desiderat, cum sua recte dispensare oportet. Tu vero dum opulentis opes superadjicis, idem facis, ac si tua in mare effunderes. An ignoras, te tuâ sponte facultates tuas indigentibus propter Deum dedicasse: & tanquam in bonis quæ non sunt amplius dominii tui, dispensatricem te appositam, & rationibus reddendis obnoxiam esse. Quod si me audis, pro necessitate petentium, largitionem tuam deinceps moderaberis. Sic enim fiet, ut plures beneficii à te afficiantur, & tu misericordiæ ac diligentissimæ benignitatis à Deo mercedem accipias. Fuit etiam illi similtas quædam ac dissensio cum monachis nonnullis, ac præcipue cum Isaacio. Hujus enim Philosophiæ sectatores qui in monasteriis suis quiete degerent, magnopere laudabat: utque à nemine afficerentur injuria, & necessaria cuncta haberent, sollicitè procurabat. Eos vero qui foras egrederentur, ac per vicus urbis conspicerentur; tanquam qui professionem suam dedecore afficerent, carpebat atque objurgabat. Hujusmodi ex causis, clerici & monachi complures Joanni infensi erant, & morosum atque iracundum, sævumque ac superbum eum appellabant: Tentarunt etiam ejus vitam criminari apud populum: eaque potissimum ratione fidem dictis suis adstruere, quòd ille cum nemine cibum sumeret, nec ad convivium vocatus accederet. Hujus autem rei causam nullam aliam afferre possum, præter eam quam quidam vir, ut opinor, minime mendax interroganti mihi retulit: eo quod scilicet ob assiduam in virtutis studio contentionem, capitis & stomachi ægritudine laborans, prandiorum cœtus ac frequentiam detrectaret. Et isti quidem hinc potissimum gravissimas adversus eum calumnias texebant.

D

Κεφ. ι.

CAPUT X.

πρὸς συνελευσίν τῶν γαβάλων, καὶ ἀντιόχου Ἡεροδωτοῦ καὶ ἑὸς μεταξὺ στρατιῶν καὶ συνελευσίν γίνοντι καὶ ὡς δὲ τῆς βασιλείας τὰ μεταξὺ αὐτῶν διελύθησαν.

De Severiano Gabalitano, & Antiocho Ptolemaidis Episcopo: & de his quæ inter Severianum ac Serapionem gesta sunt: & quomodo Imperatrix eos inter se reconciliaverit.

Eπεγράμω δὲ τις αὐτῶν πρὸς φάσεις μίσους καὶ πρὸς τὴν βασιλείωσ γαμετήν, διὰ συνελευσίν τὸν ἐκ γαβάλων

Accessit autem illi alia quoque similtatis causa adversus Imperatricem, auctore Severiano Gabalorum

Syriæ Episcopo. Hic enim, & Antiochus Episcopus Ptolemaidis, quæ urbs est in Phœnice sita, ambo eruditi, & ad populum in Ecclesia docendum idonei, eodem tempore exstiterunt. Verum Antiochus quidem, expedite admodum & sonora voce loquebatur: ita ut à nonnullis diceretur Chrysostomus. Severianus autem asperitatem Syrorum in loquendo retinebat, licet alioqui in sententiis, & in locis sacrae Scripturae exponendis præstantior haberetur. Cæterum Antiochus cum prior venisset Constantino-
polim, Eloquentiæ causâ magnam laudem retulerat, collectisque abunde pecuniis, ad civitatem suam redierat. Cujus exemplum secutus Severianus, cum post illum venisset, & Joannem forte benevolum nactus esset, sæpe in Ecclesia concionatus, magnam sui admirationem excitavit: multumque honoris & auctoritatis adeptus est: ipsique adeo Imperatori, & Augustæ familiaris exstitit. Et cum Joannes in Asiam proficisceretur, Ecclesiam suam ei commendavit. Illum enim amicum & studiosum sui existimabat, eo quod assentationibus ipsum palparet. Verum ille auditoribus gratificari, & populum demulcere impensus studebat. Quæ cum audisset Joannes, amulatione succensus est: Serapione, ut ajunt, eum ad id incitante hujusmodi ex causa. Cum Joannes reversus esset ex Asia, forte accidit, ut Severianus alicubi præteriret: Serapio vero eum conspicatus, minime assurgeret, de industria ostendens iis qui aderant, sese illum contemnere. Ea re commotus Severianus exclamavit protinus his verbis: Si Serapio moriatur Christianus, Christus nunquam homo factus est. Ob hæc à Serapione accusatus Severianus, urbe expulsus est à Ioanne, tanquam contumeliosus, & impie locutus in Deum. Harum enim rerum testes quidem induciti sunt. Quidam vero ex Serapionis familiaribus, integrum dictum supprimentes, id solum à Severiano dictum esse affirmarunt, quod Christus homo factus non esset, Ioannes porro utrumque Severiano objecit. Neque enim, ajebat, si Serapio non moriatur clericus, ideo Christus homo factus non erit. Imperatrix vero simul atque hæc gesta fuerant, ex Severiani fautoribus rescivit. Statimque cum Chalcedone revocavit.

τῆς συρίας ἐπίσκοπον ἔτος τε γὰρ καὶ ἀ-
 λιοχὸς ὁ πτολεμαίδης, φοινοῖσα δὲ πόλις
 ἦδε, καὶ ταυτὴν ἀμφω ἐγγράδην, ἐπισημοῦ
 τὸ ἐπὶ ἐκκλησίας ἰκανῶ διδάσκειν ἀλλ' ἵ-
 μὴν ευκόλως καὶ μάλα εὐήχως ἐλάττω, ὡς
 καὶ χρυσόσομος πρὸς τινῶν ἰνομάζεσθαι ὁ
 Ἰσχυριανὸς τὴν σύρων δασύτητα, καὶ περὶ
 τοῖς νοήμασι καὶ ταῖς μαρτυρίαις τῶν γρα-
 φῶν ἀμείνων εἶναι δοκῶν, ἐπὶ τῆς γλώττης
 ἔφερεν ἐλθὼν ἢ πρότερον ἀνλιοχὸς εἰς κων-
 σταντινῆσπολιν, ἐπὶ τοῖς λόγοις ἐπιπνεθὶ καὶ
 βραχέματα ἀβεβήσας, εἰς τὴν αὐτῆ πόλιν
 ἐπαυήθη καὶ ζήλον δὲ τέττε καὶ σπουδα-
 νὸς ὑπερῶν ἀφικομῆρ, εἰς τυχῶν ἰωάν-
 νη, πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας λέγων
 ἐθαυμάζετο καὶ ἐνυμῆσεν, καὶ πολλὰς ἐνδυνα-
 μεί καὶ αὐτῶ βασιλεῖ καὶ τῆ βασιλίδι γα-
 ρεμὸν ἐγγίετο ἵνικα δὲ ἰωάννης εἰς τὴν
 ἀσίαν ἀπεδήμησε, τὴν ἐκκλησίαν αὐτῶ
 παρέθετο κολακείαις γὰρ αὐτὸν ἀξέπειθε,
 φίλον εἶναι σπερδαῖον ἐνόμισεν ὁ ἢ πῶς
 ἐπεμελεῖτο τοῖς ἀκεραταῖς χαλκίαις, καὶ
 τὸν λαὸν τοῖς λόγοις ἠδεν ἰωάννης ἴταυτα
 πυθόμενος, ἐζητήσθησεν μὴν, ὡς φασί, Σε-
 ραπίων αὐτὸν ἐπὶ τέτοις ἀδελφότησιν
 ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς ἀσίας ἐπαυήθησεν, ἐτυχε
 παριῶν σπουδαῖαν ἰδὼν δὲ αὐτὸν Σερα-
 πίων, ὅση ἔξανεσθ, ἐπίτηδες τοῖς παρῶσιν
 ἐνδεικνύμενος, ὡς ὑπερφροῖν τοῖς αἰσθη-
 ὁ δὲ πρὸς τέττο χαλκίηντας ἀνετίσθη εἰ
 Σεραπίων δποθάνοι χριστιανός, χριστός ὅση
 ἐνυθρόπησεν ἐπὶ τέτοις δὲ κατηγορη-
 σεις ἀδελφότησιν, ἔξηλάθη τῆς πό-
 λεως ἀδελφῶ ἰωάννη, ὡς ὑβρείσθ καὶ βλασ-
 φημῶ εἰς θεόν οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ μαρ-
 τυρία τέττων ἀδελφότητες ἦσαν οἱ δὲ τῶν
 Σεραπίων ἐπίτηδείων, δποκρυψάμενα
 τὰ εἰρημένα πάντα, τέττι μόνον εἰρηκε-
 ναὶ ἐμαρτύρησαν, ὡς ἀγα χριστός ἐκ
 ἐνυθρόπησεν ἰωάννης δὲ καὶ ταῦτα, ἔ-
 τ' ἄλλα ἐπητήατο ἔ γὰρ εἰ Σεραπίων
 ἔφθ, κληρικὸς μὴ δποθάνοι, ἀδελφῶ τέττι
 χριστός ἐκ ἐνυθρόπησεν ἢ δὲ βασι-
 λέως γαμετῆ ἅμα τέ ταῦτα ἐγγράδην,
 δια τῶν σπουδαῖων σπερδαῖων ἐγγὼ καὶ ἐ-
 δὴς αὐτὸν ἐκ χαλκηδόνος μετεκαλέσασθαι
 ἰωάννης

